

Naar Lovudkastet tillægger Amtsrådet den Function at være overordnet Communalinstans for Kjøbstæderne, har Udvalgets Mindretal (S. M. Hansen, N. P. Hansen, Mathiasen, Winther) ikke kunnet erkjende dette for tilraadeligt, i det Mindste ikke for Tiden. Disse Medlemmers Betænkelighed ved at følge Lovudkastet reiser sig deels derfra, at de ikke med fuld Tillid indse den Repræsentation, der kan forventes indført for Amtsrådet, deels fra deres Overbeviisning om, at der endnu er noget Giendommeligt i Kjøbstædernes hele Stilling og deres communale Forhold, som de befrygte der ikke vil blive taget tilbørligt Hensyn til i et Raad, hvis overveiende Fleertal bestaaer af Mænd, som ved deres Rysstilling nærmest ere knyttede til Landdistrictet og derfor ikke tør antages at være tilstrækkeligt kjendte med Kjøbstædernes Forhold og Giendommelighed, eller dog ikke villige til at lægge den Vægt derpaa, som Kjøbstæderne kunde ønske. Dette Mindretal har i Erkjendelsen af det Duffelige i, at der dog var et overordnet folkevalgt kommunalt Organ, troet, at de betegnede Misligheder kunde fjernes ved af det fælles Amtsråd at udsondre de kjøbstadvalgte Medlemmer til i Forening med Amtmanden som Formand at danne et særligt Amtsråd for Kjøbstæderne som overordnet Communalbestyrelse, medens Raadets øvrige Medlemmer ligeledes i Forening med Amtmanden som hidtil vedbleve at være Amtsråd for Landdistrictet. Udvalgets øvrige Medlemmer kunne ikke dese disse Betænkeligheder eller erkjende de anførte Erindringer for at være holdbare; om det end ikke kan nægtes, at de have Støtte i Stemninger, der paa sine Steder udøve et vist Herredømme, kan Udvalgets Fleertal ikke tilraade at give efter for dem i et Anliggende, der efter dets Formening har stor Betydning for Landets Udvikling, ikke blot i communal, men ogsaa i politisk Retning, og det maa bestemt fraraade at følge de Forslag, der gaae ud paa at styrke Afstillelsen imellem Kjøbstad og Land, ved at skabe særegne Organer for Afstillesesaanden. Der er efter Fleertallets Anskuelse ingen Strid imellem Kjøbstædernes og Landets Interesser, og man skal ikke bidrage til at skabe nogen ved at opøffe Giendomme-

ligheder, der hverken i Historien eller de givne Forhold har nogen sund og livskraftig Rod, men meget mere stræbe hen til, igjennem Institutionerne at udvilde en kraftig og ædel Samfundsbeviisthed. Fleertallet tilraader at følge Lovudkastet med de enkelte Modificationer, som ere bragte i Forslag, og troer, at Befyringerne for Kjøbstædernes Interesser kunde lade sig berørlige ved det Maadehold, hvormed Lovudkastet har indbraget Kjøbstadanliggender under Amtsrådet. Lovudkastet henlægger ikkun saadanne almindelige Spørgsmaal til Raadets Afgjørelse, som selv den jevneste communale Udvikling maa kunne magte, medens det forbeholder alt det, der kan have noget for Kjøbstæderne Giendommeligt, til Afgjørelse indenfor selve Communen i Overensstemmelse med Vedtægten, hvortil efter Udvalgets Formening ogsaa de Tilfælde bør henvises, hvor der er Uoverensstemmelse imellem Communalbestyrelsen og de den undergivne Commissioner for Fattig og Skolevæsenet.

Naar Lovudkastet dernæst har forsøgt at ordne den communale Competence, da kan Udvalget samstemme med dets Bestemmelser, forsaavidt disse i Modsetning til det nuggjældende System gaae ud fra Communens Ret efter Grundlovens § 96, og derfor anerkjende den communale Selvstændighed og Frihed, indenfor en nødvendig Begrænsning, istedetfor at den hidtidige Ordning forudsætter Communens Umyndighed, der kun i enkelte Tilfælde igjennem Administrationen kan løses. Ligeledes kan Udvalget samstemme med Udcastet, forsaavidt det ved Siden af den lovgivende Magts Anordning om de enkelte communale Anliggendes Behandling og den lovbundne Ordning af Skatteforholdene søger den communale Selvstændigheds Begrænsning deels i Organisation af de communale Institutioner, deels i Ordningen af Communernes Berettigelse til at disponere over deres Midler. Men Udvalget kan ikke med samme Aerkjendelse indtale sig om Maaden, hvorpaa disse Principer ere gennemførte; den er hverken fuldstændig eller consequent. Naar Lovudkastet saaledes søger at begrænse Agangen til at disponere over Communens Midler, ved blot at give Bestem-